

ЗА МАКЕДОН ТРЕБА ДА СЕ

"Од сите страни сардисан" се пее во народното творештво. Така денес е и Македонија. Ставена меѓу чеканот и наковалната мора да избира меѓу неколку големи зла. Притисоците од сите страни се сè пожестоки. Обвинувачки, иредентистички, фашизоидни, асимилирачки... сè само не пријателски. Отворено прашуваме - кој денес им е пријател на Македонија и на Македонците? Декларативно сите, но практично никој. Ниту големите сили, ниту регионалните соседи. Во поновата историја не е видена ваква тортура врз една земја, која едвај се справува со егзистенцијата, а за која кружат приказни дека продира во интегритетот на други држави и нации. Напротив, продираат тие. Сакаат да го доразграбаат сè она што не успеаја да го доземат низ вековите. Грчката тортура која изминатиот период се врши врз сите македонски атрибути е невидена во современото право. Разочарува помислата дека европските земји, кои ја негуваат вистинската цивилизација, се двоумат околу тоа кој е повеќе во право околу името. Крајно некоректно е и медијаторот Нимиц, од сите предлози кои циркулираа последниве години за името, да ги избере само прогрчките и ултимативно да ѝ ги наметне на македонската страна. За какви рамноправни преговори тогаш станува збор? Македонија веднаш треба да отстапи од целата фарса, која како патувачки театар се пренесува по светските метрополи. Навреме треба да го ампутираме делот кој неподносливо ни пречи. Категорично да кажеме - НЕ, БЛАГОДАРИМЕ. Не сакаме во НАТО под уцени и понижувања. Ова е реалниот исход од пропаднатата трагикомедија на Нимиц и неговите претходници.

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

Деновие ги слушаме македонските квази интелектуалци, политичарчиња и самонаречени дипломати. Ги слушаме како од раков тресат зелени мисли и размисли, кумови се сторија сами на себе, повикуваат на компромиси, на отстапки само за да станеме членки на организацијата, која небаре е врв на врвовите.

Професорот Денко Малески, полу-опозиционерот Тито Петковски, недефинираните Бранко Героски, адвокатот Шехтански, ексдипломатите Чашуле и Фрчкоски, дел од албанските илегални партиски субјекти и ред други, собраа "храброст" на еден индиректен начин да застанат на страната на Грција. За каков компромис станува збор? Зар може сè ова да се нарече компромис? Која е отстапката од страната на Грција? Дали таа ќе го смени сопственото име, дали таа ќе ги промени сопствените пасоши, меѓународните документи, идентитетот на вештачката грчка нација?

Отстапката се бара само од Македонија и затоа не станува збор за никаков компромис. Тоа е подметнување на една лажна политичка филозофија. Понатаму, една од најголемите грешки кои досега се правела во редовите на македонската дипломатија лежи и во следново. Цели 17 години со Грција се преговара само за името кое ние го носиме. Но, најмалку во тоа лежи проблемот. Грците имаат проблем со нашиот македонски идентитет, со нашиот мајчин македонски јазик. Тие тука беспопштедно удираат. Затоа не е за чудење што во последните предлози на Нимиц се најдоа и препораките за неупотреба на атрибутот македонски во секоја општествена смисла.

Од македонска страна немаше никаква офанзивна стратегија. Зошто ниту еден македонски преговарач досега на преговорите со Грција не го постави прашањето за почитување на правата на македонското малцинство во таа земја, правото на политичко здружување, правото на користење на македонскиот јазик, правото на враќање на протераните Македонци во Егејска Македонија на нивните имоти?

ГЕНЕЗАТА НА ГРЧКИОТ ФАШИЗАМ

Дека Грците водат политика на уништување на македонското постоење, како во духовна, така и во физичка смисла на зборот, говори и настапот на грчкиот премиер Халираос Трикупис, кој во 1880 година пред грчкиот Парламент ќе изјави:

"Кога ќе дојде големата војна, Македонија ќе стане грчка или бугарска, врз основа на тоа кој ќе биде победникот. Ако ја земат Бугарите, воопшто не се сомневам дека ќе го словенизираат населението сè до границите на Тесалија. Ако ја земеме ние, ќе ги направиме сите до еден Грци".

Караманлис и Бакојани се задоедни токму со ваквата фашистичка идеологија. Дали нашиот преговарач Димитров му ги има предочено на Нимиц ваквите грчки стратегии? Ако не, тогаш еве му уште еден доказ кој може да му послужи во разбивањето и разобличувањето на грчката позиција за името.

ИЈА ПРЕГОВОРИТЕ ЗАВРШЕНИ

Тоа што ме вознемири од самиот почеток не беше името на оваа држава, туку проблемот за мене беше да не се создаде втор малцински проблем во западна Македонија (западна Егејска Македонија). Ако на проблемот на муслиманското малцинство би се додал и проблемот на славомакедонското малцинство во западна Македонија, тогаш ситуацијата би станала неиздржлива за грчката надворешна политика. Такво малцинство по 1950 година сигурно дека не постои во нашата земја, затоа што граѓаните со словенска свест, кои се бореа на страната на комунистите по крајот на Граѓанската војна заминаа".

Константин Мицотакис

"Дури и да го смените името, можете да си го вратите и никој не може ништо да стори, бидејќи нема начин да ве присилат. Вашето име е во вашиот Устав и ние го признаваме, тоа е многу важно. Мислам дека не е в ред врз земја, која постои само 16 години, да се врши ваков притисок. Грчката дипломатија е кукавичка, а јас ја нарекувам геополитичка злоупотреба на деца. Тоа не е прифатливо и ултимативно претставува закана за САД, ЕУ и за политичката кохезија на НАТО".

Брус Џексон, претседател на проектот за преодни демократии

Доколку се решава грчко-македонскиот спор, тогаш тоа треба да биде посеопфатно. Оттука, Македонија и Грција можат да дојдат до компромис, само доколку и грчката страна направи отстапки, а не само ние. Отстапките од Грција треба да бидат во насока на горенаведените проблеми. Ако веќе мораме да прифатиме име различно од уставното, кое секако нема да удри во националниот македонски идентитет, тогаш Грција, како отстапка од своја страна треба да ја прифати реалноста за постоење на македонско малцинство на нејзината територија. Сè друго треба да биде неприфатливо и отфрлено.